SÁCH HỒNG ĐẶC BIỆT

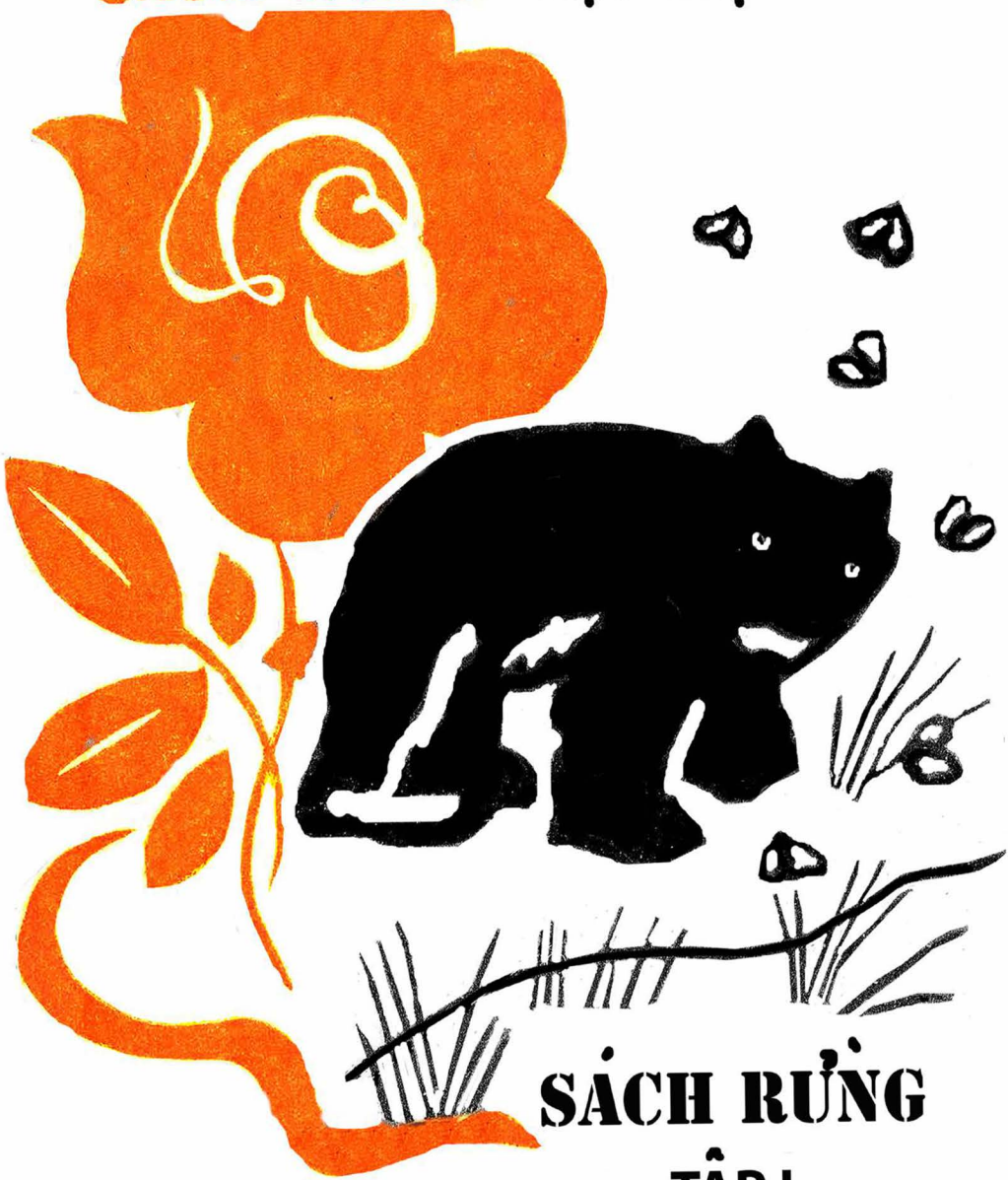

SÁCH RỪNG

TẬP I

ANH EM CỦA MOWGLI

BẢN DỊCH CỦA HUYỀN HÀ

THEO NGUYÊN VĂN CỦA RUDYARD KIPLING

ĐỜI NAY

LỜI NÓI ĐẦU

Chủ ý người dịch quyển sách này là muốn giới thiệu với các « Sói con », « Sói nhỏn », một tác phẩm kỳ khôi nhất của văn chương nước Anh và của văn chương thế giới. Các bạn sẽ làm quen với những nhân vật thường được nhắc đến hàng ngày trong những bài hát Hướng đạo Sinh, như thằng bé **Mowgli**, *sống giữa đàn sói, con voi* **Hathi**, *con báo* **Bagheera**, *con trăn* **Kaa**, *con gấu* **Baloo**, *con sói* **Akela**, *con hổ* **Shere Khan**, *con chó lang* **Tabaqui**, *vân vân.*

Các bạn sẽ cùng sống với Mowgli một cuộc đời lạ lùng, đầy đột ngột trong xã hội có tổ chức, có lề luật của các động-vật ở Rừng Rú.

SÁCH RỪNG

TẬP I

ANH EM CỦA MOWGLI

Bản dịch theo nguyên văn tiếng Anh
của Huyền-Hà

Tặng các Sói con

Giờ này con Diều-Hâu Chil *đem đêm tối về ổ.*
Cái đêm tối mà chú Dơi Rừng Mang *thả ra.*
Bầy mục súc thì bị nhốt trong chuồng và trong lều
Và chúng ta được tự do tới lúc bình minh.
Đây là giờ của kiêu ngạo và năng lực,
Này vuốt, này nanh, này móng,
Ồ, anh hãy nghe tiếng gọi! — Chúc săn mồi mắn
Cho kẻ nào giữ Kỷ Luật của Rừng Rú.

(Bài Hát Đêm trong Rừng Rú)

Hồi bảy giờ một buổi tối oi bức trên các khu đồi Seeonee, sau giấc ngủ ngày thường lệ, Bố Sói thức dậy, gãi, ngáp, và ruồi từng cẳng chân một, để rũ bỏ cái cảm giác lười lĩnh hãy còn lẩn khuất ở đầu ngón.

hắn không có phép đổi xóm mà không báo trước cho phải lẽ Rồi hắn sẽ làm cho muông thú trong vòng mười dặm phải hoảng sợ, còn tôi... cữ này tôi phải giết chóc cho hai miệng ăn.

Mẹ Sói thản nhiên nói rằng :

— Mẹ hắn gọi hắn là Lungri (1) cũng có lý ; nó thọt một cẳng ngay từ khi mới đẻ ; vì vậy nó chỉ thịt được có giống gia súc thôi. Bây giờ thì dân làng Waingunga đã bực mình vì hắn rồi, và hắn đến đây để làm cho dân làng *chúng ta* bực mình nữa. Họ sẽ sục sọi tìm hắn trong rừng, khi hắn đã cút xa rồi, nhưng còn chúng mình đây và con cái chúng mình cũng lại phải chạy, khi nào họ nổi lửa đốt cỏ. Thật đấy, chúng tôi rất đội ơn Shere Khan đấy !

Tabaqui nói :

— Tôi thuật lại với ông ta rằng các bác đội ơn nhé !

Bố Sói bỗng sủa lên :

— Cút ra đi ! Bước đi cho rảnh mà săn mồi với chủ mày. Mày đã làm đủ tội ác trong một đêm rồi

Tabaqui điềm nhiên nói :

— Tôi đi đây. Các bác có thể nghe tiếng Shere Khan gầm ở dám bụi rậm dưới kia. Tôi có thể tự miễn cho tôi cái việc bẩn tin này.

Bố Sói lắng nghe, và ở dưới ấy, trong thung lũng soai soải chạy xuống mé sông con, rõ ràng tiếng rền rĩ khô khan, bực rọc, gắt gỏng và lại véo von của một chú hổ chưa vớ được món nào, mà chú ta cũng

(1) Thằng Thọt.

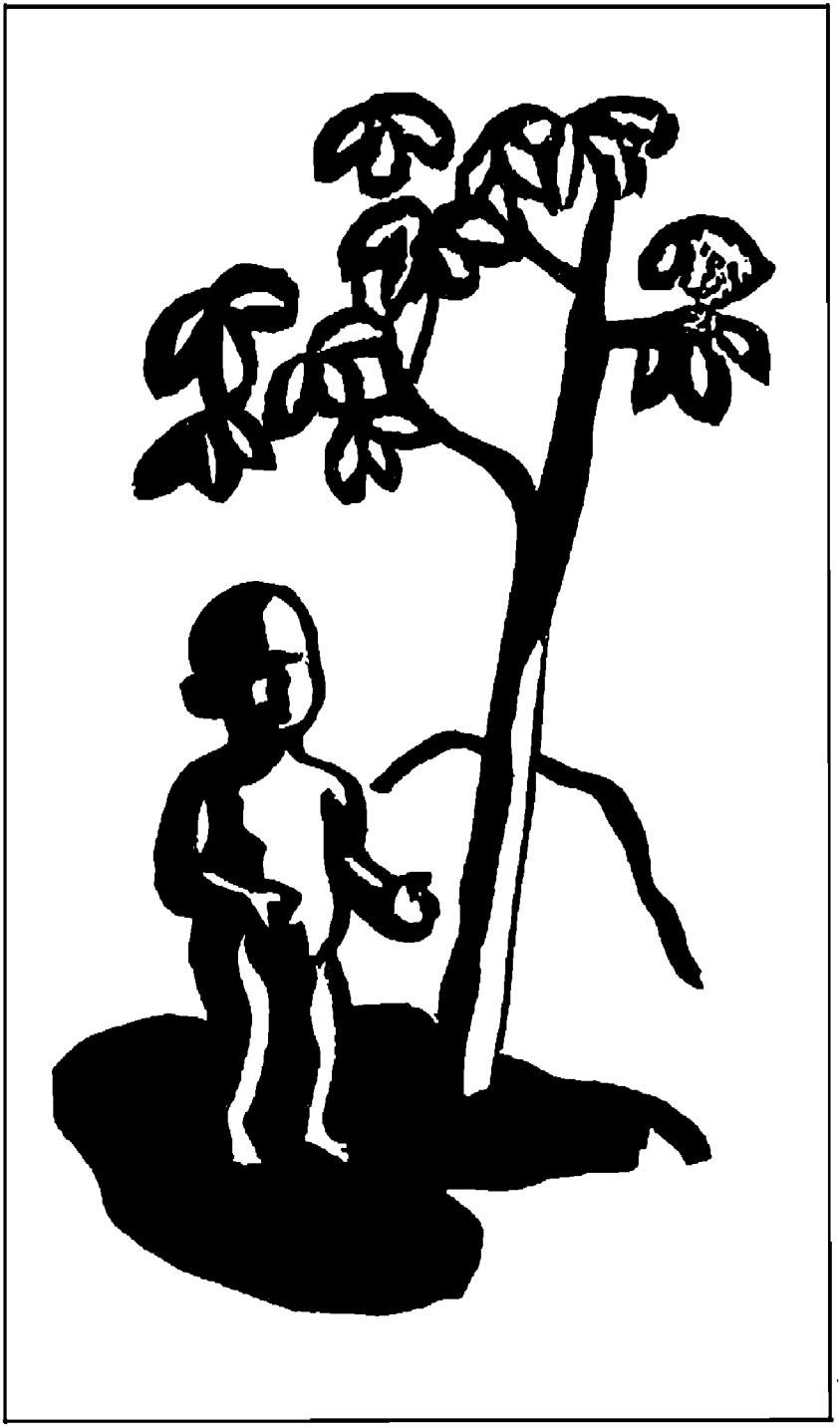

chẳng cần giấu giếm điều đó với ai ai trong rừng này.

Bố Sói nói rằng :

— Quân nó ngu! Bắt đầu làm đêm bằng cách rầm rĩ như thế này à! Nó tưởng đàn hoẵng của chúng mình giống như lũ bê béo ở Waingunga ấy à?

— Suỵt! Đêm nay nó không săn bò hay săn hoẵng đâu, nó săn người đó.

Tiếng kêu than đã biến thành tiếng gừ gừ vo-ve như ở khắp mọi chốn vọng ra. Chính tiếng ấy làm các tiều phu và các người du mục ngủ ngoài trời phải lạc lối và thỉnh thoảng lại chạy ngay vào giữa mõm hổ nữa.

Bố sói vừa nhe tất cả răng trắng ra vừa nói :

— Người à! *Phờ-ờ-ờ!* Trong các bể nước mưa không có đủ sâu bọ ếch nhái hay sao, mà hắn phải ăn thịt người, mà lại đi ăn ở đất chúng ta nữa chứ.

Luật Rừng ra mệnh lệnh nào là cũng có lý ; Luật cấm mọi vật không được ăn thịt người, trừ phi lúc nào vật ấy giết để vẽ cho con cái xem lối giết chóc ra thế nào và Luật bắt buộc phải đi săn ngoài khu dự trữ của bầy hay của bộ lạc. Nguyên do thật là sự giết người có nghĩa là chẳng chóng thì chầy, sẽ có cuộc sâm-lăng của người da trắng cưỡi voi và có súng ống với lại hàng trăm người da nâu đem chiêng, đem pháo thăng thiên và đem duốc. Khi ấy thì mọi giống trong rừng rủ đều khổ sở... Cái lẽ phải mà giống vật truyền lẫn cho nhau là người vốn yếu nhất, thiếu khí giới tự vệ nhất trong các loài sống, kẻ đi săn nào mà đụng vào người, ấy là hèn. Giống vật còn bảo rằng — điều đó

thật đấy — kẻ nào ăn thịt người cũng rụng răng và thành ghẻ lở.

Tiếng gừ gừ to lên và tan vào một cái gầm : « *Á-ả-ả ...rừ !* » vang lớn của con hổ đang vồ mồi.

Khi đó, ta nghe thấy tiếng thét — một tiếng thét kỳ quặc, không sứng với hổ — do miệng Shere Khan mà ra.

Mẹ Sói nói :

— Hắn vồ trượt. Cái gì thế vậy ?

Bố Sói tiến vài bước ra mé cửa hang ; y nghe thấy Shere Khan đương hầm hè một cách mọi rợ mà vùng chạy trong bụi rậm.

Bố Sói càu nhàu :

— Thằng ngốc ấy khôn ngoan để đâu mà lại nhảy vào đám lửa của tiều phu ! Nó bị cháy cẳng rồi ! Tabaqui đi với nó.

Mẹ Sói vểnh một tai lên mà rằng :

— Có cái gì đương lên đồi đấy. Mình sẵn sàng đi.

Có tiếng sột sạt trong bụi rậm. Bố Sói ngồi xệp háng xuống, thu hình, sẵn sàng để nhảy. Lúc đó, giá các bạn có mặt ở đấy, tất các bạn được chứng kiến một điều kỳ khôi nhất trần đời : là con Sói dừng lại giữa lưng chừng một cái nhảy.. Y đã lấy đà trước khi biết là mình định nhắm cái gì, rồi y cố sức giữ mình lại. Thành thử đấy là một cái nhảy vọt chừng bốn, năm bộ (1) trên không, và tự chỗ ấy y rơi xuống đất gần đúng chỗ cũ.

Y gắt :

(1) Thước Anh, dài 0m3048

— Người! Một thằng bé con người! Mình nhìn xem!

Thực vậy, trước mặt y là một thằng bé da nâu, trần truồng, đương đứng vịn vào một cành thấp. Nó mới chập chững biết đi. Quả là một hạt cát êm dịu nhất, mũm mĩm nhất từ xưa đến nay mới đến hang sói ban đêm. Nó ngước mắt nhìn lên tận mặt bố Sói và nó cười.

Mẹ Sói nói :

— Có phải là thằng bé con người không ? Tôi chưa được thấy bao giờ. Mình đem nó lại đây.

Sói vốn quen cắp con mình, nên khi nào cần, rất có thể ngậm trong mõm một quả trứng mà không vỡ. Hai hàm răng bố Sói ngoạm hẳn lấy lưng đứa bé, thế mà khi đặt nó vào giữa bầy sói con, thằng bé không bị một vết răng nào làm sây sát cả.

Mẹ Sói ngọt ngào nói rằng

— Sao nó xinh thế! Nó mới trần truồng làm sao..! và nó mới bạo dạn làm sao !

Thằng bé len lỏi giữa đám sói con, cho được xát vào bên cạnh hông ấm áp.

— À ! à ! Nó ăn cùng với lũ kia.., Vậy thì ra nó là thằng bé con người. Xưa nay sói cái nào có thể tự hào là có thằng bé con người lẫn với con mình không nhỉ ?

Bố Sói nói :

— Thỉnh thoảng tôi có nghe thấy nói câu chuyện như vậy, nhưng không phải là ở trong bầy chúng ta và cũng không phải là ở trong đời tôi. Thằng bé không

có cái lông nào, và tôi chỉ đụng cẳng vào nó là có thể giết chết nó được. Nhưng mình xem kìa, nó nhìn tôi và nó không sợ đấy !

Ngoài miệng hang, ánh trăng tắt phụt, bởi vì cái đầu vuông to tướng và cái vai u của Shere Khan đã lấp mất cửa hang. Hắn định len vào. Đằng sau hắn, Tabaqui kêu chíp-chíp :

— Ông lớn ơi ! ông lớn ơi, nó vào chỗ này này.

Bố Sói quắc mắt lên nói :

— Shere Khan làm vinh dự cho chúng tôi lắm. Shere Khan muốn gì vậy ?

— Mồi của ta. Thằng bé con người đi vào lối này. Bố mẹ nó đã chạy trốn rồi. Đem nó cho ta !

Đúng như lời Bố Sói, Shere Khan có nhảy vào đám lửa trại của bọn tiều phu, cẳng hắn bị bỏng, thành thử hắn tức tối. Nhưng Bố Sói biết rằng cửa hang chật, không để hổ vào lọt. Đứng ngay ở chỗ ấy mà vai và cẳng Shere Khan cũng xích lại vì chật hẹp, in như một người chân tay mắc cùm ở trong thùng còn cố vùng vẫy đánh nhau.

Bố Sói nói :

— Dân Sói là một dân tự do chỉ theo mệnh lệnh thượng hội-đồng của bầy, chớ không theo mệnh lệnh của kẻ giết bò nào, dù hắn ít vằn hay nhiều vằn. Thằng bé con người là của chúng tôi, muốn giết nó là tùy thích chúng tôi.

— Tuỳ thích các anh... Anh nói gì lạ vậy bử ? Nguyền lên con bò mộng mà ta đã giết, hay là ta phải chõ mũi vào sào huyệt chó của anh để mà đòi cái mồi

sở hữu của ta ? Chính ta là Shere Khan lên tiếng đó.

Tiếng hổ gầm vang lừng trong hang như sấm sét ; Mẹ Sói lắc cho sói con tuột ra khỏi bông rồi nhảy sổ lại. Mắt mụ như hai mặt trăng xanh lè trong xó tối, soi thẳng vào cặp mắt lòe lửa của Shere Khan.

— Và chính ta là Raksha (1) sẽ trả lời cho mi. Thằng bé con người là của ta, Lungri ạ, là con ta, của ta! Hắn sẽ không bị giết, hắn sẽ sống để mà chạy cùng với bầy và đi săn cùng với bầy : và mi coi chừng đó, cái quân đi săn những đứa trẻ trần truồng, cái quân ăn thịt ếch, cái quân giết cá kia ! nó sẽ săn mi, săn mi đó !... Bây giờ thì mi ra đi, nếu không thì mi sẽ trở về với mẹ mà còn thọt cẳng hơn là khi mi mới lọt lòng đó ! Ta nguyền như vậy lên đầu con Sambhur ta đã giết đó, bởi vì ta không quen ăn thịt những mục súc chết đói đâu. Cút đi !

Bố Sói sửng sốt ngửng lên nhìn. Y không còn nhớ rõ những ngày y chiếm được Mẹ Sói trong cuộc chiến đấu thắng thắn với năm sói khác, cái thời kỳ những cuộc chinh phạt của bầy, không phải là do nhã nhặn mà người ta đặt tên cho mụ là con Quỷ. Shere Khan có thể đối đầu với Bố Sói, nhưng hắn không thể đánh nhau với Mẹ Sói được ; hắn biết rằng theo thế đứng của mình bấy giờ, mụ giữ tất cả địa-lợi và mụ sẽ liều chết. Vì vậy, hắn mới vừa gầm vừa lùi ra ngoài cửa hang ; và khi ra hẳn bên ngoài rồi, hắn rống lên rằng :

---

(1) Con Quỷ.

— Vậy ra chó săn nào thì sủa ở sân ấy à? Rồi chúng ta xem bầy sẽ ăn nói ra sao, và sẽ nuôi nấng thằng bé con người thế nào. Thằng bé ấy của ta, rồi rút cục nó phải rơi vào răng của ta đó, hỡi quân ăn cắp sù đuôi kia!

Mẹ Sói tự để rơi mình xuống giữa đàn con, mụ thở hồng hộc, và Bố Sói nghiêm trọng bảo mụ rằng:

— Shere Khan nói phải đấy. Phải đem trình thằng bé cho bầy xem. Mẹ nó còn muốn giữ thằng bé nữa không?

Mụ ỳ-à ỳ-ạch:

— Giữ nó à!... Nó đến đây ban đêm, trần truồng, trơ trọi và chết đói giờ, mà nó chẳng biết sợ là gì. Mình nhìn xem, nó đã đẩy một sói con của chúng ta ra một bên. Và cái thằng dồ tề thọt ấy có thể giết nó, xong là chạy về phía sông Waingunga, trong lúc dân làng ở đây tất sẽ ùa đến, tràn qua chỗ nghỉ ngơi của chúng ta, và săn đuổi để trả thù!... Tôi giữ nó à? Đúng đó, tôi giữ nó đấy. Mày ra nằm chỗ này này, con Ếch nhỏ kia ơi... Mowgli con hỡi! — bởi vì ta muốn gọi con là chú Ếch Mowgli — một ngày kia con sẽ đi săn Shere Khan cũng như nó đã săn con!

Bố Sói nói:

— Nhưng bầy của chúng ta sẽ bảo sao?

Luật Rừng định rất rõ ràng rằng sói nào mà lấy vợ thì có thể ra ngoài bầy của nó; nhưng khi nào con cái nó đủ tuổi đứng vững được, là nó phải dắt đến Hội-Đồng của bầy thường họp mỗi tháng một lần vào ngày trăng tròn, để cho các sói khác biết mặt biết

tên. Sau cuộc xem xét ấy, sói con tha hồ muốn chạy đâu thì chạy, và cho đến ngày chúng nó giết được con hoẵng đầu tiên, không có cớ gì chính đáng để cho sói nhớn cùng một bầy giết đứa nào trong bọn chúng. Sự trừng phạt là kẻ giết sói con sẽ phải chết, bất cứ tìm thấy kẻ ấy ở chỗ nào, và giá các bạn nghĩ một phút, các bạn cũng thấy như thế là phải.

Bố Sói đợi cho con mình có thể chạy được chút ít, rồi đêm hôm hội họp, y dẫn chúng cùng đi với Mowgli và Mẹ Sói đến Hòn Đá Hội Đồng, một ngọn đồi phủ đầy những đá và cuội, một chỗ mà đàn sói ước chừng một trăm con có thể họp biệt tích. Akela, con sói lớn Cô-Đơn màu xám, nằm ruỗi dài trên hòn đá của hắn. Hắn đứng thủ lĩnh bầy, là nhờ sức lực và khôn ngoan. Ở mé dưới hắn một chút, ước chừng hơn bốn chục sói ngồi đấy, đủ mọi hạng lớn nhỏ, đủ mọi màu lông, từ hạng sói kỳ cựu, lông chồn, có thể một mình xoay xở được với con hoẵng, cho đến hạng sói trẻ ba tuổi, lông đen, hạng này thì tin là mình cũng có tài xoay xở như vậy.

Đến nay, chàng Cô-Đơn đứng đầu bọn vừa được một năm. Lúc thiếu thời, y đã hai lần sa vào bẫy sói, và một lần khác, người ta choảng y một trận và tưởng y chết rồi mới vứt đấy. Nhờ có thế y mới biết phong tục loài người.

Trên mỏm đá, chúng sói nói chuyện rất ít. Các sói con chen chúc xô đẩy nhau ở giữa cái vòng quây quần của cha mẹ chúng, và thỉnh thoảng một sói nhiều tuổi hơn điềm nhiên tiến lại phía một sói bé,

chăm chú nhìn nó rồi bước về chỗ cũ, êm như ru. Có lúc một Sói Mẹ dẫy con ra giữa sáng trăng, cho con mình chắc chắn được sói khác trông thấy. Về phần Akela, hắn kêu rằng :

— Các anh biết Luật rồi ! Các anh biết Luật rồi ! Hỡi sói, hãy nhìn kỹ !

Và các sói mẹ nhắc lại tiếng kêu :

— Hãy nhìn, hãy nhìn cho kỹ, hỡi Sói !

Sau cùng (và lúc ấy Mẹ Sói thấy lông cổ mình dựng lên), Bố Sói dẫy con Ếch Mowgli, như tên đặt cho thằng bé, ra giữa vòng tròn. Nó ngồi xệp xuống đất ở đấy mà cười mà nghịch đá cuội long lanh dưới ánh trăng.

Akela vẫn nép đầu xuống giữa hai cẳng chân, y cứ kêu cái tiếng không thay đổi :

– Hãy nhìn kỹ !...

Một tiếng bầm ở đằng sau các mỏm đá vang lại, tiếng của Shere Khan :

— Thằng bé ấy của ta. Đưa nó cho ta. Dân Tự Do làm gì bằng thằng bé con người ấy !

Akela cũng không cựa quậy tai nữa ; y chỉ nói rằng :

— Hỡi sói ! Hãy nhìn cho kỹ ! Dân Tự Do làm gì bằng mệnh lệnh của đứa vu vơ nào, trừ mệnh lệnh của Dân Tự Do ? ... Hãy nhìn kỹ !

Có tiếng các sói đồng thanh gầm gừ, và một sói trẻ bốn tuổi, đứng quay vào phía Akela mà nhắc câu Shere Khan bỏi :

— Dân Tự Do làm gì bằng thằng bé con người ?

Khi nào có sự cãi cọ về quyền của đứa bé được

bầy thừa nhận, Luật Rừng buộc phải có hai hội viên trong bầy, mà không phải là cha mẹ đứa bé, lên tiếng nói hộ cho nó.

Akela nói :

— Ai nói hộ cho đứa bé này ? Ai ở trong Dân Tự Do nói hộ ?

Không có tiếng trả lời, và mẹ Sói sẵn sàng để dự vào cái trận mà mụ vốn biết là trận cuối cùng của mình, nếu cần đến nước phải đánh nhau. Khi ấy, con vật khác loài độc-nhất được nhận vào Hội Đồng của bầy ngồi nhỏm dậy và gầm gừ. Đó là Baloo, con gấu ngủ gật chuyên dạy Luật Rừng cho sói nhỏ, lão già Baloo là kẻ có quyền muốn đi đâu tuỳ thích, bởi vì lão ăn toàn quả bồ-đào, rễ cây và mật ong. Lão nói :

— Thằng bé con người à ?.. Thằng bé con người ấy à ?.. Ta đây nói hộ cho thằng bé con người. Thằng bé con người không có gì hại cả. Ta không có tài nói năng, nhưng ta nói thật, Các anh hãy để cho nó chạy với bầy, và chúng ta hãy cho nó nhập bọn với các kẻ khác. Chính ta đây sẽ thân dạy nó học.

Akela nói :

— Chúng ta hãy còn cần kẻ khác nữa. Baloo đã nói rồi, và chính lão là thầy dạy con cái chúng ta. Còn nói ai cùng với Baloo ?

Một bóng đen rơi xuống giữa vòng. Ấy là con báo đen Bagheera. Lông nó đen tuyền như mực, nhưng giá khéo nhìn cũng có thể nom rõ những đốm báo, như thể là tuyết lần vải thưa vậy. Ai cũng biết Bagheera và chẳng ai dám nghịch ý chị báo, bởi vì Tabaqui còn

kém chị về mặt lâu lỉnh, trâu rừng còn không liều bằng chị và con voi bị thương cũng không ghê gớm bằng chị. Nhưng giọng chị báo còn ngọt ngào hơn mật ong rừng giỏ giọt từ trên cây xuống và da dẻ chị còn êm dịu hơn lông tơ nữa.

Chị gừ-gừ bằng một giọng dễ khiến cho ta siêu lòng:

— Hỡi Akela và dân Tự-do, tôi không có quyền gì trong dám các anh hội họp. Nhưng Luật rừng bảo rằng giá có sự hồ nghi trong việc gì, ngoài chuyện giết chóc, như là việc một đứa bé mới, thì có thể cái mạng đứa bé theo một giá nào đó. Và Luật không mua được có nói rằng ai quyền, hay ai không có quyền trả giá ấy. Tôi nói có đúng không?

Lũ sói trẻ bao giờ cũng đói bụng háu ăn; chúng đồng thanh:

— Đúng lắm! Đúng lắm! Chúng ta hãy nghe Bagheera. Có thể mua lại thằng bé được. Luật như thế.

— Biết rằng tôi không có quyền gì nói ở chỗ này, tôi xin phép các anh.

Hai mươi miệng cùng nói:

— Chị cứ nói đi.

— Giết một đứa bé trần truồng là một điều nhục. Vả lại rồi ra khi nào nó đến tuổi, nó có thể giúp đỡ chúng ta đi săn lợi hơn. Baloo đã nói giúp cho rồi. Bây giờ phụ vào lời Baloo, tôi xin biếu thêm một con bò mộng, một con bò mộng béo dẫy vừa mới giết được cách ở đây không dầy nửa dặm, nếu các anh thừa nhận thằng bé con người theo đúng Luật. Có gì khó khăn không?

Ồn ào những tiếng lẫn lộn nói cùng một lúc:

— Có hệ trọng gì ? Nó sẽ chết dưới cơn mưa mùa đông ; nó sẽ bị mặt trời thui.,. Một con ếch trầu trưởng thì có hại gì cho chúng ta..? Hãy để cho nó chạy với bầy..! Con bò mộng đó ở đâu hử Bagheera ?.. Chúng tôi bằng lòng rồi.

Và khi ấy tiếng sủa thâm trầm của Akela lại rội lên :

— Hãy nhìn kỹ.., hỡi sói hãy nhìn cho kỹ !

Mowgli vẫn mài miệt với chỗ đá cuội. Nó chẳng thèm để ý đến lũ sói lần lượt đến từng con một để ngắm nhìn nó.

Sau cùng chúng đi tất cả xuống đồi tìm con bò mộng chết, và còn lại có Bagheera, Akela, Baloo và những sói của Mowgli.

Shere Khan hãy còn gầm thét trong đêm tối, vì hắn tức giận sao bọn kia lại không mang nộp Mowgli cho hắn.

Bagheera nói trong chòm râu mép của mình :

— Phải, mày cứ rống lên ; rồi có ngày cái vật nhỏ bé kia sẽ làm cho mày rống một giọng khác, nếu không phải như thế thì ra ta chẳng biết gì về loài người cả.

Akela nói :

— Chúng ta làm như thế là phải : giống người và các trẻ con người đều khôn ngoan lắm. Khi tới lúc, thì thằng bé này có thể giúp ích được.

Bagheera nói :

— Đúng đó ; khi tới lúc, thì ai mà biết được ? Ta sẽ cần đến nó : bởi vì không ai định trước là sẽ đứng đầu bầy mãi mãi !

Akela không đáp lại gì cả. Y nghĩ đến thời kỳ trùm bầy tàn sức lực, ngày một suy yếu, rốt cục bị lũ sói giết đi ; có trùm mới lên thay, rồi đến lượt cũng bị giết nữa.

Y bảo Bố Sói :

– Đưa nó về mà rèn cặp nó cho xứng làm một hội viên của Dân Tự Do.

Và đầu đuôi là như thế, Mowgli vào bầy sói ở Seeonee, với giá một con bò mộng và nhờ có một lời nói tử tế của Baloo.

* * *

Bây giờ, các bạn hãy chịu khó nhẩy một quãng chừng mười, mười một năm liền, và các bạn chỉ cần phải tưởng tượng lấy cuộc sống lạ lùng của Mowgli giữa lũ Sói, bởi vì, nếu phải viết cả ra, tôi cũng không biết là có đến hàng bao nhiêu cuốn sách mới hết.

Thằng bé sống với lũ sói con, mặc dầu lẽ tự nhiên là sói con đã trở nên sói nhớn rồi, trong khi nó hãy còn là thằng bé ; và Bố Sói dạy cho nó làm việc, và cho nó biết ý nghĩa mọi vật trong Rừng Rú, dạy cho đến khi mỗi một cái rùng mình của ngọn cỏ, mỗi một luồng gió nóng trong đêm khuya, mỗi tiếng cú kêu trên đầu, mỗi tiếng con dơi cào vỏ cây trong khi nó nghỉ một lát trong cành, mỗi một cái nhảy của con cá bé nhất trong ao, nó cũng phải cho là quan trọng, cũng như người buôn bán coi trọng các tiểu tiết

công việc ở bàn giấy. Khi nào nó không học thì nó nó ra nằm ngủ ở ngoài nắng, rồi nó ăn, nó lại ngủ; khi nào nó thấy mình bẩn thỉu, hay là nó thấy nóng nực quá, nó tắm ở các ao trong rừng, và khi nào nó thiếu mật (Baloo có bảo nó rằng ăn mật và quả hồ đào cũng ngon như ăn thịt sống), là nó trèo cây để tìm lấy ăn, và Bagheera có vẽ cho nó xem cách trèo như thế nào. Con báo nằm soài ở trên cành mà gọi : «Em bé, lại đây! », và Mowgli thoạt tiên còn trèo theo lối con cu-ly : nhưng về sau, nó dám nhảy qua cành cây, bạo dạn bằng con khỉ xám.

Nó ngồi chỗ của nó ở Hòn Đá Hội Đồng, khi nào bầy họp ở đấy, và ngồi đó, nó khám phá ra rằng nó mà nhìn trừng trực vào bất cứ con sói nào là có thể làm sói ấy phải nhắm mắt lại ; thành ra nó nhìn như vậy để chơi. Có những lúc khác, nó nhổ gai mắc vào đám lông các bạn nó, bởi vì loài sói đau đớn khổ sở vì gai và tất cả các thứ dằm nhọn vướng vào trong lông. Ban đêm nó xuống dưới sườn núi, về phía các khu đất giồng giọt, và nhìn một cách thóc mách bung lắm những người dân làng ở lều của họ ; nhưng nó vẫn nghi kỵ loài người, bởi vì Bagheera có cho nó xem một cái hộp vuông có cửa nắp, giấu rất khéo trong rừng, đến nỗi nó xuýt dẫm vào đấy ; con báo nói rằng đấy là cái bẫy. Nó thích nhất là được cùng với Bagheera đi sâu vào giữa trung tâm rừng ấm áp tối om, để ngủ suốt ngày ơi ả, và để xem ban đêm Bagheera giết chóc ra làm sao : giết bên tả, giết bên hữu, theo sở thích của lòng không dạ đói, và Mowgli cũng bắt

chước làm như vậy — chỉ khác có một tị thôi. Thằng bé vừa đến tuổi hiểu biết, là Bagheera răn nó không nên đụng đến gia súc, bởi vì ở hội đồng bầy, nó đã được chuộc lại bằng mạng con bò mộng.

Bagheera nói :

— Rừng Rú là của em, em có thể giết ở đây tất cả những vật gì mà em đủ sức bắt được ; nhưng em phải nhớ kỷ niệm con bò mộng đã chuộc em, em không bao giờ được giết hay ăn giống gia súc già hay trẻ. Luật Rừng là như thế.

Mowgli nhất nhất tuân theo.

Nó nhớn lên như vậy, và trở nên khỏe mạnh, vì lẽ đương nhiên nó là một cậu bé không cắp sách đi học, trong đời không phải lo lắng gì ngoài sự kiếm cái ăn.

Mẹ Sói có bảo nó vài bận rằng Shere Khan không phải là hạng vật mà ta có thể tin cậy được, và một ngày kia nó phải giết Shere Khan ; và cố nhiên con sói nhỏ nào nghe nhời khuyên ấy phải ghi nhớ đinh ninh bất cứ vào giờ khắc nào trong đời mình, nhưng Mowgli thì quên bẵng đi, bởi vì nó chỉ là một thằng bé con — và tuy vậy nó có thể tự đặt tên cho nó là sói, nếu nó biết nói một thứ tiếng người nào.

Shere Khan vẫn ở trong rừng, trên lối đi của Mowgli. Trùm Akela càng già càng yếu đi, là con hổ thọt đánh bạn thân thiết với những sói trẻ hơn trong bộ lạc, chúng đi theo hắn để ăn thừa : điều mà Akela không bao giờ cho phép, nếu y dám thi hành cho đến cùng cái uy quyền chính đáng của

mình ; hơn nữa, Shere Khan còn phỉnh chúng nó : hắn lấy làm lạ rằng sao những tay săn trẻ đẹp như thế lại còn bằng lòng tuân theo mệnh lệnh của một con sói già tom và của một thằng bé con người.

Shere Khan có nói rằng :

— Họ kể cho tôi rằng ở Hội Đồng, các anh không dám nhìn vào giữa hai mắt nó !

Và các sói trẻ gầm gừ, lông sống lưng dựng ngược lên.

Vốn có tai mắt khắp mọi nơi, Bagheera được nghe phong thanh có chuyện gì đây, và một hai lần chị có giảng giải rành mạch cho Mowgli rằng một ngày kia Shere Khan sẽ giết nó. Và Mowgli cười đáp lại :

— Em có bầy về phe em, em có chị... và Baloo tuy lười là thế cũng sẽ cho một vài cái bạt cẳng hộ cho danh dự em. Vậy thì làm sao em lại sợ ?

Chính vào một hôm nóng nực, do một câu chuyện nghe được, trong óc Bagheera nảy ra một ý kiến. Có lẽ là tại con dím Sahi nói với chị báo chuyện ấy. Dù sao, một buổi chiều, ở trong tận cùng rừng thẳm, trong khi thằng bé nằm gối đầu trên làn lông đen mượt của báo, chị ta mới bảo nó rằng :

— Em bé ơi, đã bao nhiêu lần chị căn dặn em rằng Shere Khan là kẻ thù của em ?

— Trên cây kè này có bao nhiêu quả là chị đã dặn em bấy nhiêu lần ! — Mowgli tuyên bố như vậy,, vì đành là nó không biết đếm — thế rồi sao nữa ?... Em buồn ngủ Bagheera ạ, và Shere Khan chỉ là đuôi dài và kêu gào... giống như hệt con công Mor.

—Nhưng giờ nào phải là lúc em ngủ Baloo cũng biết thế, chị cũng biết thế, cả bầy đều biết thế và ngay đến con hoẵng xuẩn ngốc cũng biết chuyện đó... chính Tabaqui cũng bảo em thế.

Mowgli nói :

— Ồ ! ồ ! Tabaqui vừa mới đến tìm em, kể cho em nghe,em không nhớ là cái chuyện gì hỗn hào ấy : rằng em là thằng bé con người, một thằng bé trần truồng, không đủ tư cách bới rễ cây dưới đất lên... Nhưng em có tóm lấy đuôi Tabaqui, mà phang nó hai lần vào thân cây kẻ để dạy cho nó biết lễ phép

— Em làm thế là dại dột, bởi vì Tabaqui vốn dĩ là đứa hay mách lẻo, nhưng ít ra nó cũng muốn nói với em về điều liên can mật thiết đến em. Shere Khan không dám giết em trong rừng, nhưng em phải nhớ kỹ rằng Akela già lắm rồi, và chẳng bao lâu đến ngày y không giết nổi con hoẵng của y nữa, và khi ấy y không cầm đầu bầy được nữa. Phần nhiều sói ra ngắm nhìn em khi em được giới thiệu trước Hội đồng, bây giờ cũng già rồi và những sói trẻ nghĩ rằng — Shere Khan sui chúng nó thế — địa vị thằng bé con người không phải là ở trong bầy. Chẳng mấy chốc em sẽ trở nên người lớn.

Mowgli nói :

— Người lớn mà không chạy với anh với em thì còn ra cái gì nữa ! Em sinh ở trong rừng, em giữ luật rừng, và trong bọn chúng em, không có sói nào mà em chưa nhổ bộ ít ra một cái gai ở chân. Sói thật là anh em của em !

Bagheera nằm ruỗi dài, lim dim con mắt.

— Em bé để tay dưới hàm chị mà xem.

Mowgli vươn cái bàn tay nâu khỏe khắn ra, và ở ngay dưới cài cằm dịu như lụa của Bagheera, chỗ mà những bắp thịt ghê gớm cuồn cuộn lần trong lớp lông mượt, nó thấy một chỗ nhỏ trụi lông.

— Trong rừng không ai biết là chị đây, Bagheera đây, có cái vết này... cái vết vòng cổ ; và tuy vậy, em ạ, chị sinh ra ở giữa xã hội người, và mẹ của chị cũng chết ở giữa xã hội người, ở các chuồng trong cung điện nhà vua ở Oodeypore. Vì thế chị mới trả giá ở Hội đồng, khi em còn là một đứa trẻ trần truồng tội nghiệp. Phải, chị cũng vậy, chị sinh giữa xã hội loài người. Trước kia chị chưa hề được trông thấy Rừng Ru. Người ta cho chị ăn trong cái nồi sắt, ở đằng sau hàng song sắt cũi. Nhưng một đêm kia, chị cảm thấy mình là Bagheera, là báo, chớ không phải là đồ chơi cho mọi người. Chị mới vả vỡ cái ổ khóa khốn nạn, chị ra đi. Rồi nhờ đã học biết được tinh nết loài người, chị trở nên ghê gớm hơn cả Shere Khan nữa ở trong rừng. Có đúng không?

Mowgli nói :

— Phải, tất cả rừng rú sợ Baheera... tất cả rừng rú, trừ Mowgli.

Con báo nói một cách âu yếm :

— Ồ, em ấy à, em là thằng bé con người ! và cũng như khi trước chị đã trở về rừng rú, sau rốt, em cũng phải trở về với loài người, loài người là đồng bào của em... nếu em không bị giết trước ở Hội đồng !

Mowgli cãi :

— Nhưng tại sao, tại sao có kẻ lại muốn giết em ?

Bagheera bảo :

— Em nhìn chị.

Và Mowgli nhìn chòng chọc giữa hai mắt báo. Được nửa phút là con báo lớn phải ngoảnh mặt đi.

Bagheera chắp hai chân trên đống lá mà rằng :

— Tại thế đấy ! Ngay chị đây cũng không thể nhìn giữa mắt em được, tuy rằng chị sinh ra giữa xã hội người, và chị yêu em, em bé ạ. Các kẻ khác thù ghét em bởi vì mắt chúng nó không kham chịu được mắt em, bởi vì em khôn ngoan, bởi vì em đã nhổ gai góc ở chân chúng... bởi vì em là người.

Mowgli nói dối :

— Em không biết những chuyện đó.

Và nó cau đôi lông mày đen rậm.

— Luật Rừng là gì ? Em cứ đánh đã, rồi em mở miệng lưỡi ra. Chúng nó thấy em vô tư lự cũng đủ biết em là người. Nhưng em hãy đề phòng. Chị thấy có một sự chắc chắn trong bụng là : lần đầu lão già Akela trượt mồi — và càng ngày lão càng vồ con hoẵng của lão một cách khó nhọc — ấy là bầy sẽ quay lại phản đối lão, phản đối em. Chúng sẽ họp trên hòn đá và khi ấy... và khi ấy... Đã có chị ! — Bagheera vừa nhỏm phắt dậy vừa nói thế — Em mau mau xuống dưới các lều người ở thung lũng, lấy một ít Hoa Đỏ người ta vun ở đấy, rồi đến cơ hội là em sẽ có một đồng minh khỏe hơn chị, khỏe hơn Baloo, hay là khỏe hơn những kẻ trong bộ lạc

yêu em. Em đi kiếm Hoa Đỏ đi.

Bagheera nói đến Hoa Đỏ là muốn nói đến lửa. Nhưng không có giống nào trong Rừng Rú dám gọi lửa bằng tên thật. Xuốt đời con nào cũng sợ hãi lửa đến chết, con nào cũng bày đặt ra hàng trăm cách để diễn tả mà không gọi tên lửa ra.

Mowgli nói :

— Cái Hoa Đỏ à ! Nó mọc buổi tối ở gần các lều. Em sẽ đi kiếm,

Bagheera nói một cách kiêu hãnh ;

— Đấy mới là miệng lưỡi chú bé con người ! Em nên nhớ rằng nó mọc trong các hũ nhé. Em nên nhanh tay lấy một cái hũ, giữ lấy cho đến khi em cần dùng.

Mowgli nói :

— Được, em đi đây. Nhưng hỡi Bagheera yêu dấu của em — nó quàng tay vào cái cổ tuyệt mỹ kia, và nhìn thẳng vào đôi mắt to của báo — chị có chắc rằng tất cả chuyện đó là do Shere Khan xui nên không ?

— Chị thề lên trên cái ổ khóa đã giải phóng cho chị, là chị chắc như thế, em bé ạ.

— Vậy thì em thề lên con Bò Mộng đã chuộc em, là em sẽ trả nợ em cho Shere Khan một cách lương thiện ; nó có thể sẽ thu về quá số nợ đó.

Và Mowgli nhảy đi.

Con báo lại nằm xuống và lầm bầm :

— Thế mới là người ! Thế mới thật là người ! Hỡi Shere Khan, cách đây mười năm, mày chưa có đi

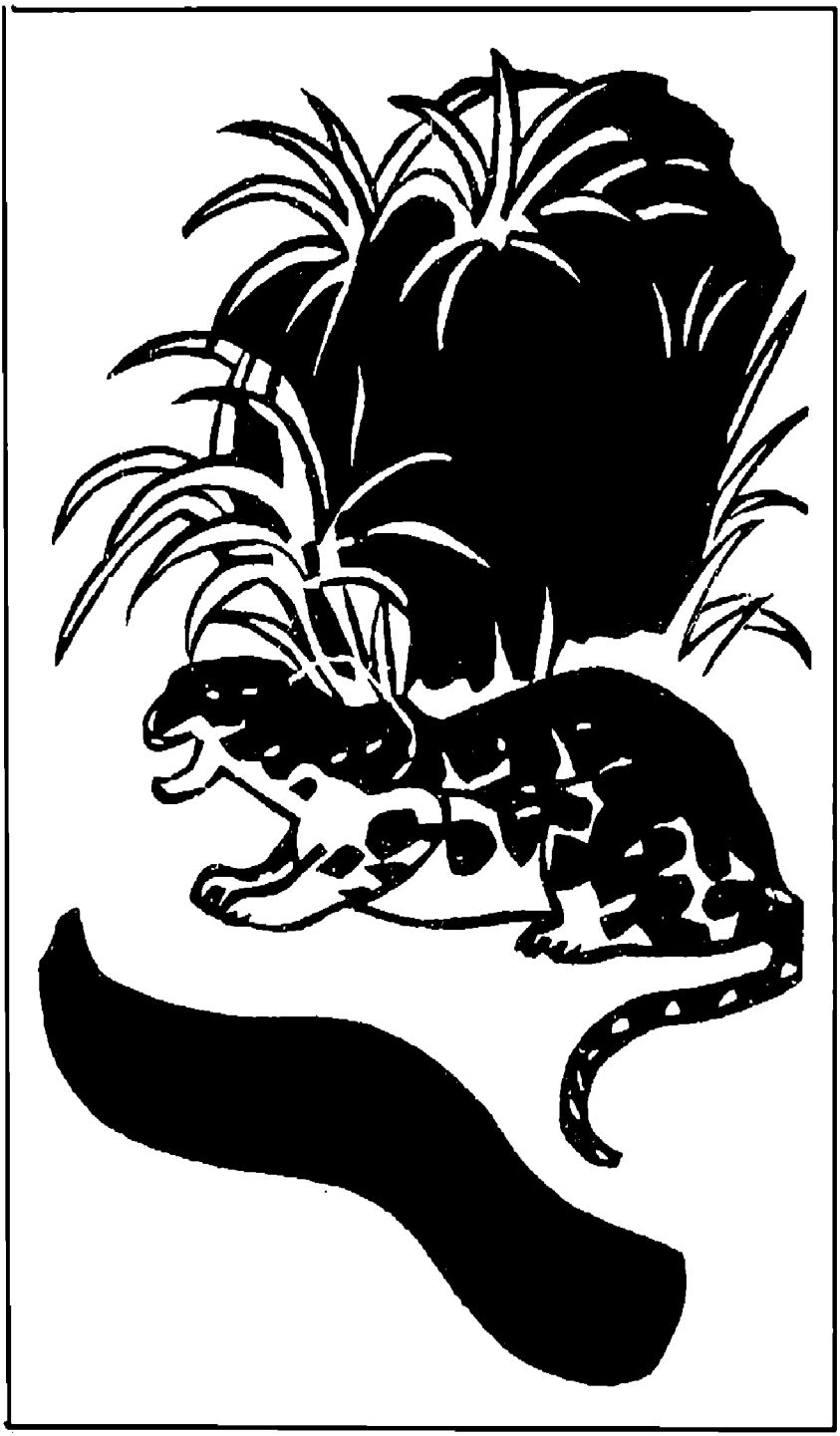

săn cuộc nào nguy hiểm bằng cuộc săn ếch này đó :

Mowgli đã đi thật xa trong rừng rồi, chân rảo bước chắc nịch ; nó thấy quả tim nó nóng bừng bừng trong ngực. Nó về đến hang nhằm lúc sương chiều ùn lên, nó nghĩ và nhìn xuống thung lũng mé dưới. Các sói con đi vắng, nhưng còn Mẹ Sói ở trong hang. Nghe tiếng Mowgli thở, Mẹ Sói hiểu rằng chú ếch kia đương băn khoăn.

Mụ nói ;

-- Cái gì vậy, hử con ?

Nó đáp ;

— Những chuyện đàn dơi mách lẻo về Shere Khan ! Con đi săn chiều nay ở khu đất cày.

Nó đâm bổ vào đám bụi rậm để đi lại chỗ con sông ở tận cùng thung lũng. Tới đó, nó dừng lại, bởi vì, giữa tiếng hò thét của cả bầy đi săn, nó nghe tiếng con *Sambhur* rống lên, rõ ràng là tiếng rú của con vật bị săn, bị đuổi đến cùng đường. Rồi đến những tiếng hò hét ranh mãnh, châm biếm ; đó là tiếng lũ sói trẻ.

— Akela ! Akela ! Sói Cô-Đơn hãy trổ sức đi nào !... Tránh ra lấy chỗ cho trùm bầy ! Nhảy đi ! Akela !

Chàng Cô Đơn phải nhảy, nhưng vỡ trượt, vì Mowgli nghe thấy hàm răng y khớp lại, và thấy tiếng ăng-ẳng vào lúc con Sambhur thò chân trước ra mà xô y ngã lộn. Mowgli không ở lại nghe thêm nữa ; nó chạy đi thẳng, và những tiếng kêu kia mỗi lúc một nhỏ dần, trong khi nó vội vã đi về phía các đất

cầy bừa của người dân làng.

Nó nép vào đống cỏ chất dưới cửa sổ một căn lều. nó thở mà rằng :

— Bagheera nói đúng ! Ngày mai là ngày của Akela và của mình.

Rồi nó áp mặt vào cửa sổ mà ngắm nghía ngọn lửa trong lò ; nó thấy vợ người nông phu đương đêm thức dậy nuôi ngọn lửa bằng những cục đen, và đến khi hửng sáng, vào lúc làn sương lạnh nổi màu trắng nhờ nhờ, nó thấy thằng bé con nhà kia lấy một cái rổ mây, bên rong có bện đất, cho đầy than vào đấy, quấn chăn bên ngoài, rồi đi chăn bò.

Mowgli nói :

— Có thế thôi à ? Thằng bé mà làm được, thì ta cũng chẳng có sợ gì.

Nó rẽ ngoặt chỗ đầu nhà, giáp tận mặt thằng bé, giật lấy lửa và biến trong sương mù, trong khi thằng kia khiếp sợ rú lên.

— Họ giống in như mình ! Mowgli vừa nói vừa thổi vào vỏ đất, như nó thấy người đàn bà kia thổi — ta không cho cái này ăn gì là nó chết.

Và Mowgli bỏ mấy cành con và mấy mẩu vỏ khô lên trên vật đỏ ấy. Giữa đường về đồi, nó gặp Bagheera, trên lông báo giọt sương sáng lấp lánh như những hòn *đá-trăng*.

Con báo nói :

— Akela đã trượt mồi rồi. Chúng nó định giết lão từ đêm qua, nhưng chúng muốn cả em nữa. Chúng có đi tìm em trên đồi.

— Lúc ấy em đương ở chỗ đất cầy. Em sẵn sàng rồi, chị xem.

Mowgli giơ cho bác cái vỏ đầy lửa.

— Tốt lắm !.. Bây giờ, chị có được xem người ta giúi cành khô vào cái vật này, thì ngay lập tức Hoa Đỏ nở tung ra ở đầu cành... có phải em không sợ đấy chứ ?

— Không. Tại sao em lại sợ ? Bây giờ em nhớ ra rồi... Nếu đây không phải là một giấc mộng... là trước khi em làm sói, em ngủ bên cạnh Hoa Đỏ và ở đấy, em thấy ấm áp dễ chịu.

Xuốt ngày hôm ấy, Mowgli ngồi trong hang, săn sóc vỏ than, và sục vào đấy những cành khô để xem cháy ra sao. Nó đi tìm và thấy một cành vừa theo ý muốn, và tối đến, khi Tabaqui đến hang bảo nói một cách khá bỗn xược rằng ngoài Hòn Đá Hội Đồng cho đòi nó lại, thì nó cười ồ lên cho tới lúc Tabaqui bỏ chạy đi. Và Mowgli vẫn cười mà đến Hội Đồng.

Chàng Cô Đơn Akela nằm bên cạnh Hòn Đá của y, để tỏ ra rằng y đợi người kế nghiệp, và Shere Khan, với một xâu dài các sói trẻ ăn đồ ăn thừa của hắn, lượn đi lượn lại, làm bung xung cho một tràng nịnh hót ra mặt. Bagheera nhoài cái thân thể mềm mại của mình xát ngay cạnh Mowgli, và thằng bé thì cắp chặt vỏ than ở đầu gối. Khi họp đông đủ cả rồi, Shere Khan lên tiếng — việc mà hắn không bao giờ dám làm khi đang thời oanh liệt của Akela.

Bagheera lầm bầm :

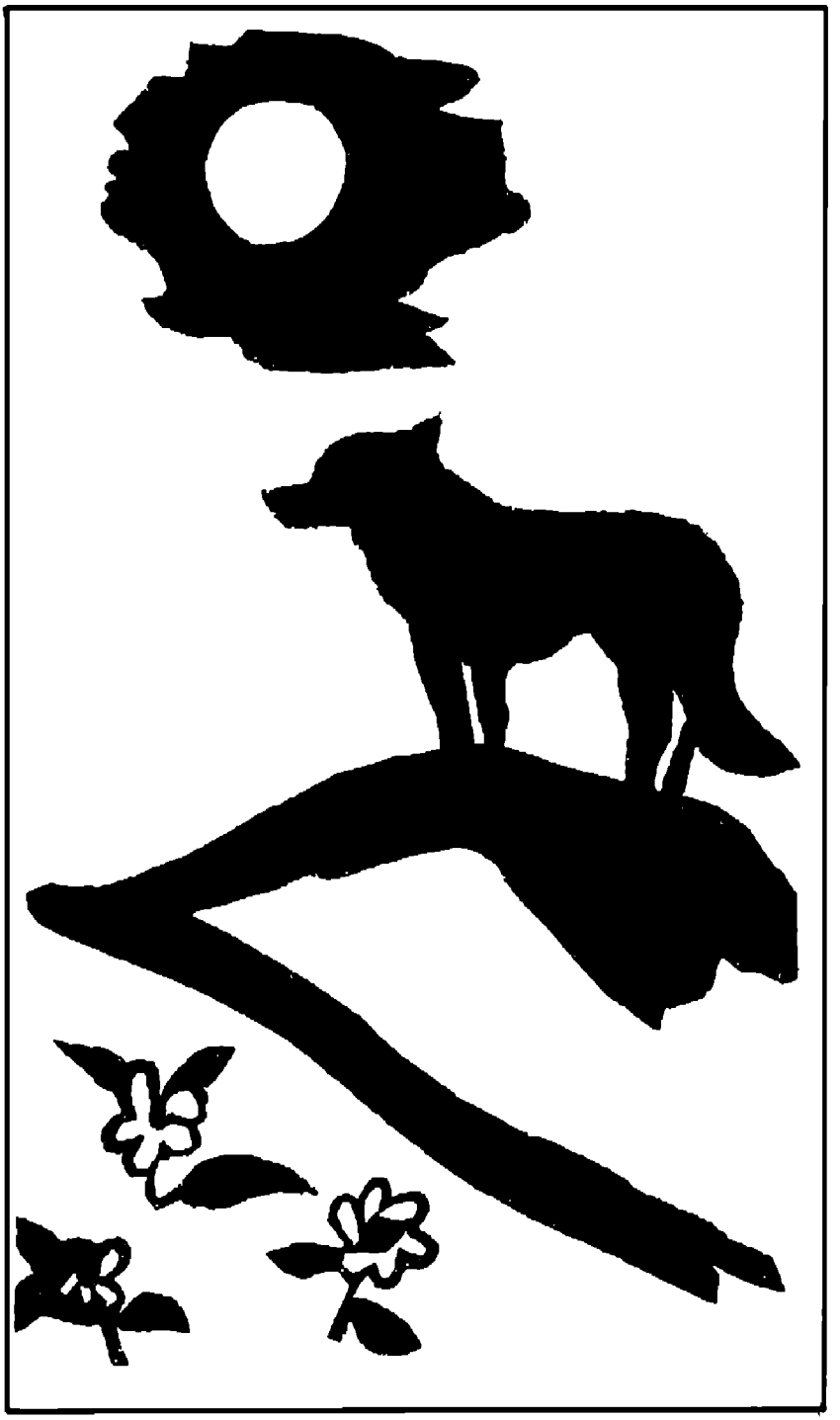

— Nó không có quyền. Em nói đi. Nó là con giống chó. Nó sẽ phải sợ.

Mowgli nhảy phắt dậy, nói lớn :

— Hỡi Dân Tự Do, Shere Khan là trùm của chúng ta đó sao ?... Con hổ có dự gì vào việc dìu dắt bầy ?

Shere Khan vừa mới nói :

— Vì có việc kẽ tự, và vì có kẻ yêu cầu ta nói...

Mowgli ngắt :

— Ai yêu cầu mày nói ? Cả bọn chúng ta có phải là giống chó lang đàu mà phải dua nịnh thằng đồ tể này ? Việc cầm đầu bầy chỉ can dự đến bầy thôi.

Có những tiếng hú :

— im đi, thằng kia, thằng bé con người kia !

Và sau cùng, những sói kỳ cựu trong bầy rống lên rằng :

— Hãy để cho Sói Chết nói.

Khi một trùm bầy đã về trượt mồi là chúng đeo cho y cái tên « Sói Chết » trong thời hạn y hãy còn được sống, và thời gian ấy không được mấy nã.

Akela khó nhọc ngẩng cái đầu tuổi tác lên :

— Hỡi Dân Tự Do, và hỡi cả phường chó lang của Shere Khan, trong mười hai mùa này, tôi dẫn các anh đi săn, đưa các anh tự chỗ săn về, và suốt thời kỳ ấy, không một ai trong bọn các anh mắc bẫy hay bị què. Tôi vừa mới trượt mồi của tôi. Các anh đã biết chúng nó sắp đặt mưu mô này ra làm sao. Các anh đã biết là các anh đưa tôi đến trước một con hoẵng còn đủ sức lực, để vạch rõ sức yếu của tôi như thế nào. Bởi vì theo Luật Rừng, tôi có quyền buộc các

anh phải đến từng anh một.

Một hồi lâu im lặng: không sói nào thiết đánh nhau với chàng Cô Đơn cho kỳ chết. Khi ấy Shere Khan gầm lên :

— Chào ôi ! Chúng ta có làm gì bằng lão già móm kia ? Lão bị xử tử rồi ! Thằng bé con người kia mới sống nhiều quá. Hỡi Dân Tự Do, ngay tự buổi đầu nó là mồi của ta. Đem trả nó cho ta. Ta đã ngấy vì bị thằng người sói giễu cợt rồi. Nó đã khuấy rối trong rừng mười mùa nay rồi. Đem cho ta thằng bé con người, nếu không, ta sẽ săn mãi mãi ở đây, và không để lại cho các anh lấy một cái xương. Nó là người, nó là giống người, ta thù nó tận trong xương tủy.

Khi ấy già nửa bầy kêu lên :

— Người ! Người ! Người thì có liên can gì với chúng ta ? Nó hãy trở về với giòng giống nó !

Shere Khan thét :

— Chính thế đấy ! Để cho tất cả dân làng quay lại chống với chúng ta ấy à ? Không, không, đem nó cho ta. Nó là người, và không ai trong bọn chúng ta có thể nhìn lâu vào giữa hai mắt nó được.

Akela lại ngẩng đầu lên mà rằng .

— Nó đã cùng chúng ta chia sẻ miếng ăn. Nó đã ngủ với chúng ta. Nó đã lùa mồi săn cho chúng ta. Nó không có phạm vào một điều nào trong Luật Rừng.

Bagheera nói bằng cái giọng ngon ngọt nhất của chị :

— Còn tôi, hồi nó được nhận vào bầy, tôi đã chuộc

nó bằng giá một con bò mộng : con bò mộng có là bao nhiêu, nhưng danh dự của Bagheera có lẽ cũng xứng đáng một cuộc đánh nhau đấy !

Cử tọa gầm gừ :

— Con bò mộng trả từ mười năm rồi ! Nhưng cái xương từ mười năm về trước có quan hệ gì cho chúng ta !

Bagheera nhếch mép chìa răng trắng nhởn ra mà rằng :

— Thế còn lời thề ? À ! Gọi các anh là Dân Tự Do hay dấy nhỉ ?

Shere Khan gầm :

— Không thể cho thằng bé con người nào chạy cùng với dân Rừng ! Đem nó cho ta !

Akela nói tiếp :

— Nó hoàn toàn là đồng bào chúng ta trừ về đường huyết mạch ; và các anh sẽ giết nó ở chỗ này à !... Sự thực ra tôi sống lâu quá. Có vài kẻ trong bọn các anh là phường đi ăn thịt gia súc, tôi lại được nghe rằng có những kẻ khác nghe lời Shere Khan dạy khôn dạy khéo đi bắt trẻ ban đêm ở cửa nhà người làng. Vậy thì tôi biết các anh là đồ hèn nhát, và tôi nói đây là nói cho đồ hèn nhát nghe. Chắc là tôi phải chết, đời tôi không đáng là bao nữa ; nếu không tôi sẽ đổi mạng tôi lấy thằng bé con người. Nhưng tôi muốn giữ danh dự cho bầy .. cứ xem tình hình này thì danh dự có là mấy, bởi vì các anh quen sống không có trùm, các anh quên bẵng danh dự đi rồi... Tôi xin cam đoan là đến lượt tôi phải chết tôi không ló ra một cái

rằng, nếu các anh để cho thằng bé con người trở về với loài người. Tôi sẽ chết mà không kháng cự. Ít ra bầy sẽ lợi được ba mạng sói. Tôi không thể hiến gì hơn nữa ; nhưng nếu các anh ưng thuận, tôi có thể tránh cho các anh cái điều bẩu riếu là đi giết một người anh em mà ta không thể trách một lỗi nào... một người anh em mà xưa kia ta đòi hỏi, ta chuộc để cho được thừa nhận vào bầy,theo như Luật Rừng.

Cả tọa kêu ồn lên :

— Nó là người !... là người !... người !

Và phần nhiều các sói ra ý định họp nhau về phe Shere Khan. Con hổ bắt đầu phe phẩy đuôi.

Baghee ra bảo Mowgli :

— Bây giờ thì việc này ở trong tay em đó ! Về phần chúng ta, chúng ta chỉ có việc đánh nhau thôi.

Mowgli đứng dậy, tay cầm vỏ lửa. Rồi nó vươn vai ngáp vào tận mũi Hội-Đồng ; nhưng nó giận dữ lắm, bởi vì cùng là sói với nhau mà chúng không bảo cho nó biết là chúng thù nó bao nhiêu.

— Lũ kia hãy nghe này ! Không cần phải sủa ồn lên như đàn chó. Đêm nay chúng mày đã bảo ta quá nhiều lần rằng ta là người ; tuy vậy ta có thể làm sói với chúng mày cho đến mãn đời ta ; ta hiểu ý chúng mày nói. Vì vậy ta không gọi chúng mày là anh em ta nữa, mà gọi là *sag* (1) như là loài người gọi chúng mày vậy. Chúng mày sẽ làm gì, hay chúng mày sẽ không làm gì, không phải đến phần chúng mày nói

(1) Chó

ra. Cái đó chỉ quan hệ đến ta ; và muốn cho chúng ta giải quyết việc nọy rõ ràng, thì ta đây, người đây, người dày, ta có đem lại một ít Hoa Đỏ mà lũ chó chúng mày sợ.

Nó quăng vỏ xuống đất, vài hòn than hồng đốt cháy bùng lên một đám rêu khô, trong lúc toàn thể Hội-Đồng kinh hoảng lùi lại trước những ngọn lửa nhảy rỡn.

Mowgli cầm cành khô vào lửa cho đến khi nó thấy những cành nhỏ xoăn lại và nổ lép tép, rồi nó múa cái cành trên đầu nó, ở giữa đám sói khiếp sợ bè rạp len lét.

Bagheera nói thầm :

— Em là chúa đấy ! Hãy cứu Akela cho khỏi chết. Lão bao giờ cũng là bạn em.

Suốt đời Akela, con sói già dữ đội ấy không hề cần khẩn ai, bây giờ lão vẫn lơn nhìn Mowgli. Thằng bé thân thể trần truồng, mớ tóc dài đen nhảy xõa trên vai nó đứng cạnh lão, giữa ánh sáng cành cây cháy lóe lửa, cái ánh sáng làm cho các bóng đen nhảy múa lấp lay.

Mowgli đưa mắt nhìn chung quanh mà rằng :

— Được ! Ta thấy chúng mày là lũ chó. Ta lìa bỏ chúng mày để về với giòng giống của ta. . nếu thật là giống của ta... Rừng đã đóng lại với ta rồi, ta phải quên tiếng nói và quên cái bầu bạn của chúng mày ; nhưng ta còn khoan độ hơn chúng mày : bởi vì trước kia ta hoàn toàn là anh em chúng mày, chỉ trừ đường máu mủ, nên ta hứa rằng khi nào ta là người giữa

xã hội người, ta không phản bội chúng mày với người, như chúng mày đã phản bội ta.

Nó đá một cái vào lửa, các tia lửa bay tới tấp.

— Sẽ không có chiến tranh giữa bất cứ kẻ nào trong bầy cả. Nhưng ta còn món nợ phải trả trước khi đi.

Nó bước dài lại chỗ Shere Khan đương nằm nhắp nháy con mắt một cách xuẩn ngốc trước ngọn lửa, và nó nắm lấy chòm lông dưới cằm hổ. Bagheera đi theo phòng khi có tai biến.

Mowgli hét :

— Đứng dậy, đồ chó ! Khi nào người nói thì mày phải đứng dậy, nếu không ta đốt cháy lông mày đó !

Tai Shere Khan cụp xuống, và hắn nhắm mắt lại, vì cái cảnh cháy ngùn ngụt kia ở ngay bên cạnh hắn.

— Cái thằng mồ họng trâu bò này có nói rằng nó sẽ giết ta ở ngay giữa hội đồng, bởi vì nó không giết ta hồi ta còn bé. Đây này.. và đây kia.. loài người chúng ta đánh chó như thế này này. Lungri, mày cứ thử khẽ nhích một cái râu thôi, là ta cắm Hoa đỏ vào họng đó.

Nó cầm cành cây đánh vào đầu Shere Khan ; con hổ thì rền rĩ, khóc thút thít như hấp hối vì kinh hoàng.

— Phỉ hổ ! Con mèo rừng cháy xém kia, bây giờ thì cút đi, nhưng mày hẳng nhớ lấy những lời của ta : lần đầu ta trở lại Hòn đá Hội đồng, như người lớn trở lại, ta sẽ dội cái da của Shere Khan đó. Còn thì Akela cứ việc mà sống tùy theo sở thích. Chúng mày không được giết lão, bởi vì ta cấm

đấy. Và lại ta có ý kiến rằng chúng mày sẽ không ở đây lâu hơn nữa, mà thòng lòng cái lưỡi ra như bộ ta đây kẻ giờ, chớ không phải bộ chó bị ta đuổi, như vậy. Đi đi!

Lửa cháy bùng dữ dội ở đầu cành, Mowgli đánh bên phải, đánh bên trái chung quanh vòng, và lũ sói vừa chạy vừa rú lên dưới những tia lửa đốt lông chúng nó. Sau cùng, còn lại lão già Akela, Bagheera và có lẽ độ mười con sói cùng phe Mowgli. Khi ấy Mowgli mới thấy trong mình có cái gì đau khổ, có cái gì mà nó nhớ rằng từ xưa đến nay nó chưa cảm thấy; nó lấy hơi lại và khóc rung rức, nước mắt chảy trên mặt.

Nó nói:

— Cái gì thế này?. Cái gì thế này? Em không muốn lìa bỏ rừng... và em không biết em có cái gì vậy. Hay là em sắp chết hử Bagheera?

Bagheera nói:

— Không, em bé ạ. Đó chỉ là nước mắt mà thôi, người ta vẫn thường có. Bây giờ chị thấy em đã là người lớn rồi, không phải là thằng bé con người nữa. Phải, từ nay Rừng Rú đóng hẳn lại với em rồi... Cứ để cho nước mắt chảy, Mowgli ạ. Chỉ là nước mắt mà thôi.

Khi ấy Mowgli ngồi xuống, khóc như thể tim mình sắp vỡ ra. Từ trước đến giờ, suốt đời nó, nó chưa hề khóc.

Nó nói:

— Bây giờ em sắp đi về với người. Nhưng trước hết em phải từ biệt mẹ em đã.

Và nó trở về hang, nơi Mẹ Sói ở với Bố Sói, và nó khóc trong lòng mẹ, trong khi các sói con rú lên một cách thảm thiết.

Mowgli nói :

— Anh em không quên tôi nhé.

Lũ sói con nói :

— Không bao giờ, nếu chúng tôi còn có thể theo được mọi cái vết. Khi nào anh là người thì anh cứ lại chỗ chân đồi, rồi chúng tôi sẽ nói chuyện với anh, và ban đêm chúng tôi sẽ đến chỗ đất ruộng cầy để chơi với anh.

Bố Sói nói :

— Con trở về đây cho sớm, con nhỏ trần truồng của mẹ ! chú bé con người kia, hãy nghe này : bởi vì mẹ yêu con hơn là những con của mẹ.

Mowgli nói :

— Chắc chắn là con sẽ về ; và khi nào con về là để giải da Shere Khan trên Hòn Đá Hội Đồng. Đừng có quên con nhé ! Rảo cho mọi kẻ trong Rừng là chớ có quên con bao giờ !

∴

Vừng đông vừa rạng trong khi Mowgli một mình xuống đồi, đi đến chỗ có những sinh vật kỳ quặc mà ta gọi là người vậy.

Bài hát săn của bầy Seeonee

Vừng đông vừa ló, con Sambhur rống.
Một lần, hai lần và nữa !
Và một con hoẵng nhảy, và một con hoẵng nhảy
Từ chỗ ao trong rừng, nơi đàn hươu uống nước.
Chính ta một mình sục trong rừng, ta trông thấy thế,
Một lần, hai lần và nữa !

Vừng đông vừa ló, con Sambhur rống.
Một lần, hai lần và nữa !
Và con sói quay về, và con sói quay về
Để đem tin tức cho bầy đang trông đợi,
Và chúng ta tìm, và chúng ta thấy và chúng ta hết
Một lần, hai lần và nữa ! [theo vết hằn

Vừng đông vừa ló, bầy sói hú lên
Một lần, hai lần và nữa !
Bàn chân trong rừng không để lại dấu vết gì !
Con mắt có thể nhìn trong đêm tối... đêm tối !
Lưỡi... Hãy múa lưỡi đi ! Nghe ! Nghe này !
Một lần, hai lần và nữa !

Những đoản thiên hay nhất

trong hai tập Sách Rừng (**The Jungle Book** *và* **The Second Jungle Book**) *của nhà văn hào Anh Rudyard Kipling sẽ lần lượt in trong loại Sách Hồng Đặc Biệt.*

SÁCH RỪNG

gồm có chín truyện

I **Anh em của Mowgli.**
II **Kaa đi săn.**
III **« Có hổ! Có hổ! »**
IV **Rikki-tikki-tavi.**
V **Khát**
VI **Cái đùi voi**
VII **Rừng Rú trả thù.**
VIII **Chó đỏ.**
IX **Cuộc chạy mùa xuân.**

Bản dịch của Huyền-Hà.

Permis d'imprimer N° 487 en date du 30-9-43
délivré par le Service local de l'I.P.P. du Tonkin,
imp. Ngày Nay. — Tirage 5.000 exemplaires

Giá : 0$50